
IN DIT NUMMER

Een tevreden voorzitter	2
Canto General, een bijzonder oratorium	4
Een greep uit de reacties	7
De vraag	14
Wat doet een dirigent eigenlijk?	16
Rondlopend in het wereldwijde web	17
Nieuwe koorleden stellen zich voor	19
Personalia	23
Bericht aan de abonnees	
Werkten mee	24

EEN TEVREDEN VOORZITTER

Bij het begin van een nieuw jaar is het klassiek om even kort terug te blikken en ook vooruit te kijken.

In 2019 heeft deCHORALE opnieuw laten zien en vooral horen tot wat we in staat zijn. De zeven kruiswoorden samen met het Agnus Dei van Samuel Barber gaven opnieuw perfect weer tot wat deCHORALE in staat is. Het was gedurfd om een a-cappella werk te brengen met zo'n grote groep maar jullie hebben de inspanning geleverd om dit waar te maken en dat heeft bij ons publiek een diepe indruk nagelaten. De samenwerking met Willem Vermandere was alweer een poging om het concert een andere dimensie te geven. Sommigen konden dat zeer goed smaken, anderen vonden dit helemaal niet aangenaam. Smaken verschillen en het zal nooit goed zijn voor iedereen maar toch moeten we blijven durven vernieuwen.

De reis naar Verona was zeker een hoogtepunt. Het is bijzonder aangenaam om met de koorleden samen op reis te gaan. Je leert mekaar nog beter kennen en het is zeer bevorderlijk voor de sfeer in de groep. We zullen dan ook blijven proberen om zulke haalbare reizen te organiseren. Er zijn trouwens inmiddels alweer uitnodigingen in mijn mailbox beland.

En dan kwam dé uitdaging voor deCHORALE : 'de Canto General'. Als voorzitter heb ik twee jaar geleden bewust de keuze gemaakt om in te gaan op het voorstel van Marc Van Buul om dit werk met deCHORALE uit te voeren. Persoonlijk vind ik dat we de toekomst van het groot oratoriumkoor enkel kunnen veilig stellen door af en toe, zonder het klassieke programma achterwege te laten, nieuw repertorium op te zoeken. Aanvankelijk waren maar twee concerten gepland en het zijn er drie geworden. Niemand zal ontkennen dat we met het koor daar een grote stap vooruit zijn gegaan en dat het een bijzonder succes is geweest. Een herneming staat nu al gepland voor 2021 met CD-opname.

Het succes van dergelijke projecten is niet alleen te danken aan de enorme inzet van Paul, Peter en Kristien om ons met hun gekende gedrevenheid door de noten en de ritmes te loodsen, maar vooral ook aan de enorme inzet van de koorleden. Thuis oefenen alleen of samen met anderen. Constante aandacht tijdens de repetities. Gedrevenheid om tijd vrij te maken om dat ene moeilijke trekje toch nog onder de knie te krijgen. Ik denk dat jullie allemaal de dankbaarheid van het publiek gevoeld hebben en gezien hebben hoe ook Paul genoten heeft van die inzet. Ik kan het niet genoeg herhalen : dank voor die inzet ! Het tilt het koor op naar een hoger niveau en zet mensen aan om mee te komen zingen met ons.

In dit verband is het bijzonder jammer dat sommige koorleden hebben afgehaakt voor dit project. Los van bepaalde omstandigheden waarvoor begrip kan opgebracht worden is het toch belangrijk om trouw te blijven aan de basisbeginselen van deCHORALE. Ik verwijs nog maar eens naar wat vermeld staat op de lidkaart : *'Het koor heeft hoogstaande prestaties tot doel. Voor dat doel vraagt het koor van al zijn leden en alle leden van elkaar : ...dat alle uit te voeren werken door allen worden ingestudeerd en uitgevoerd, ongeacht persoonlijke smaak of voorkeur'*. Dit is het engagement dat een koorlid opneemt en dat deel uitmaakt van een onderlinge solidariteit die het koor groot maakt. Laat ons dit steeds opnieuw in acht nemen, zeker wanneer er in de toekomst nieuwe projecten op ons afkomen.

Ik wens iedereen een mooi nieuw muzikaal jaar waar alweer verschillende hoogtepunten zullen te beleven zijn : de 'Mattheus Passie' in een nieuw kleedje, deelname aan de World Choir Games waar 542 (!) koren van over heel de wereld mekaar zullen ontmoeten in Antwerpen en Gent en in het najaar deelname aan de 'Symfonie of Trees' in Ieper en herneming van 'Eternal Light' in Brugge en Antwerpen. Het wordt weer een topjaar voor deCHORALE ! Bedankt iedereen voor de blijvende inzet. Als voorzitter kan ik enkel en alleen tevreden terugblikken en vol vertrouwen het komende jaar tegemoet gaan.

Karel Van Cauwenberghe
Voorzitter deCHORALE

Mattheuspassie

Een beklijvend verhaal

J.S. Bach

dinsdag 31 maart 2020

19u30, deSingel Antwerpen

zondag 5 april 2020

16u, Sint-Romboutskathedraal Mechelen

vrijdag 10 april 2020

19u30, Sint-Carolus Borromeuskerk Antwerpen

Charles Dekeyser

Hilde Coppé

Jan Wouters

Yves Saelens

Michael Adair

Flanders Boys Choir

La Passione

Marc Van de Looverbosch

(verteller)

o.l.v. Paul Dinneweth

MATTHEUSPASSIE

EEN BEKLIJVEND VERHAAL

J.S. BACH

31 maart 2020 19u30

deSingel Antwerpen

Tickets

05 april 2020 16u00

St.-Romboutskathedraal Mechelen

Binnenkort tickets

10 april 2020 19u30

St.-Carolus Borromeuskerk Antwerpen

Binnenkort tickets

INFO

CANTO GENERAL, EEN BIJZONDER ORATORIUM (9 EN 10/11/2019)

Dit verslag wordt voor de verandering aangepakt als een detective: eerst het lijk en dan de plot. Het wordt een achterwaartse vertelling. Voor de kenners èn de nostalgici: een retroversie.

Welaan dan. Een staande ovatie met opgewonden fluitgejoel na het concert van zondagavond. Tweemaal zelfs: na het bisnummer met *'Nuestra tierra'*, waarbij iedereen mocht meezingen, schoot het publiek opnieuw recht. Hier en daar in de zaal waren tranen gelaten (bij Chilenen?). Sommigen op de eerste rij hadden mekaar de hele Canto vastgehouden. Ook bij ons was er ontroering. Nooit zou ik zingen voor 'mijn land' noch voor dat van een ander maar dit voelde als een universeel thema. Na drie intense concerten was er een warmhartige verbondenheid tussen ons, met het publiek en met de Chilenen en slachtoffers van dictaturen elders. Die gevoelsband werd fysiek zichtbaar toen we op het einde onze partituren weglegden en hand in hand het laatste refrein zongen. De zaalbeheerder vond het echter welletjes, uit vrees overuren te moeten draaien. En zo gingen de lichten in de zaal aan en de spots op het podium uit.

110 bonken adrenaline in frisse kleuren duikelden het toneel (de setting van het Estadio Nacional de Chile) af in een soort *runner's high*, vielen mekaar in de armen en daarna hun geliefden en/of supporters. Of ze stortten zich op de dranken waarvoor zo kwistig bonnetjes bedeed waren.

De wet van Dada

Als er werken zijn op het podium dan sluit je een danseres op in de werfzone.

De sfeer was ook al zo tijdens het concert van zondagnamiddag en de première van zaterdagavond. Het was in crescendo gegaan. Tijdens het eerste concert zongen we enthousiast en krachtig los door de steken die we lieten vallen. Zo ontstond er ergens bij *'America Insurrecta'* een gat in de trui van sopranen, alten en bassen en breiden enkele tenoren met hun *'ne ne ne'* er een solo tussen. Ik overdrijf maar dat moet u maar van mij verdragen. De volgende concerten waren we helemaal op dreef en ging het nog beter. We produceerden zoveel energie dat we vast in aanmerking komen voor subsidies voor

alternatieve stroomvoorziening. Je moet het ergens zoeken als er hard op cultuur bespaard wordt.

De raccord zaterdag was dan ook heftig en aanzienlijk geweest. Uren hebben we nog gerepeteerd. Ritmes ingestudeerd als waren we nog op koorweekend. Instructies werden op het laatste moment gewijzigd. Eén opmaat voor '*Mientras tanto*' werden er plots twee. De helft van het koor had het niet gehoord of niet genoteerd en schoot op het concert een maat eerder uit de startblokken. Het kwam onderweg allemaal goed en we steunden mekaar.

Niet dat we deze tolerantie gedurende de vorige drie maanden altijd getoond hebben. Lees daarover deze bescheiden - bijbelse - gedragsanalyse. Te beginnen met de tenora die aan een soort van vertederende zelfverklikking deed door bij een fout(je) telkens verontschuldiging met de hand te wapperen. Dit had de airco kunnen vormen die niet voorzien was maar de vraag is relevant: kunnen fouten weggewapperd worden zoals men handen in onschuld wast? Er waren koorleden die een vergissing van zich af moesten praten door de hand verbaal in eigen boezem te steken. Dat gaf veel geroezemoes, het inzetten van een stiltemanager dringt zich langzamerhand op. Anderen ergerden zich aan de herhaalde fouten van hun burens en keken dan verstoord of gaven commentaar. Balken in het eigen oog werden niet gezien. Wie te laat beginnen studeren was en zich op het einde moest reppen, of wie niet zo'n mooie studiefiches had als Tine (PT07), werd bijwijlen met ongeduld bejegend. De werkers van het elfde uur, u kent ze allemaal. Ze ontvingen nochtans eenzelfde penning, zijnde in dit geval hetzelfde warme applaus.

De pre-generale en generale repetities op donderdag 7 en vrijdag 8 november waren dit keer in de Muziekacademie van Hoboken. Uitgesmeerd in de lengte van de zaal zongen we ons kapot en liepen de sopranen welhaast een tinnitus op door het slagwerk vlak naast hen. Thomas (Blondelle) en Melike (Tarhan) zongen hun solo's in dialoog met en naar ons, Sophy (Ribault) danste in een hoekje aan de bar, de gelegenheidsband van Frank (De Wolf) was onze ritmische redding. De wet van de afnemende meeropbrengsten (zie Thomas Malthus en Karl Marx) geldt alvast niet voor ons: zet ons op het einde van het repetitieproces samen met een orkest en we maken alsnog grote progressie.

De 60ste verjaardag van Paul op 18 oktober was een andere mijlpaal die ons bijkomende inzichten opleverde. Niet in de Canto General, wel in Onze Dirigent. Er was iets met moeilijk zwanger worden, een wonderdokter in Anderlecht en dan de stuitligging en de navelstreng rond het hoofd van de aankomende boreling. Dat is gelukkig allemaal goed gekomen want stel je voor, hoe kan je vanuit zo'n positie dirigeren? Het verklaart wel waarom Paul altijd vertrouwt op de goede afloop. Hij heeft gelijk, *plus est en nous*, al komt het er dieselgewijs altijd maar laat uit.

De syncopische wet

Als rebelsheid niet in het DNA zit dan blijven tegentijden moeilijk.

De omgekeerde syncopische wet

Koorleden met PVDA-achtergrond zingen met gemak tegentijden.

Na het koorweekend was de mentale weerstand zowat gebroken, de geestdrift om te studeren piekte. Koorleden organiseerden extra repetities buiten de

kalender, kleurden hun partituur op basis van speciale codes, vertraagden de oefenfiles tot op atomair niveau om vooral geen noot, rust of accent te missen. Wel vervelend dat er zoveel verschillende versies van de Canto General zijn. Wie YouTube gebruikt als een soort karaoke repetitieding botste op verrassende herhalingen en onbekende fragmenten.

Onze Spaanse uitspraak was intussen alsmäär beter geworden door de onverdroten bijsturing van Marleen (A22). Bij Onze Dirigent ging dat wat moeizamer omdat zijn focus natuurlijk lag op de ingewikkelde partituur en op het bijhouden van de troepen in de onregelmatige ritmes. Hij negeerde daarmee de diplomatieke geschiedenis die als volgt gaat : Toen de Spanjaarden onder leiding van Farnese in 1583 Vlaanderen en Brabant binnenvielen, botsten ze ter hoogte van de Groeningekouter op de West-Vlamingen, gekend als de dappersten der Belgen, op hun beurt de dappersten der Galliërs. Beseffende dat de “h” in deze contreien moeilijk lag, besloot de listige bezetter om die in de Spaanse uitspraak weg te laten. *Sjild en briend*, daar kom je toch zo mee weg? Daarom nogmaals en voor als we op wereldtournee vertrekken: de “h” niet uitspreken!

Tijdens het koorweekend op 5 en 6 oktober had Paul een krachttoer geleverd. We doorliepen de hele Canto en warempel, we begonnen het te voelen. Tevoren zou niemand er een cent voor gegeven hebben dat we dit werk op tijd ingestudeerd zouden krijgen. De repetitie daarop klonk het: “*We zitten voor op mijn droom*”. Yes!! Alleen al daarvan zou een mens vleugels krijgen.

En tot slot, of neen, waar begon het eigenlijk allemaal? Hoe komt een klassiek oratoriumkoor er bij om de Canto General te zingen? Een werk dat - tot we het muzikaal echt ontdekten - vrij oubollig en ‘*very seventies*’ overkwam, een relict uit een tijd waar kunst onvervalst anti-dictatoriaal en militant durfde te zijn. Wel, er waren eens... drie mannen die al heel lang droomden van een uitvoering van de Canto. Vergeefs hadden zij rondgevraagd, ze waren er zelfs voor in een koor gaan zingen. Het mocht allemaal niet baten. De missie raakte op een dood spoor. Ook bij deCHORALE werd de boot heel lang afgehouden maar uiteindelijk toch binnengehaald. Merci, Paul. Merci, Karl.

Serge Gainsbourg indachtig: “*Je connais mes limites, c’est pourquoi je vais au-delà*”.

Ann D’Haese (T11)

EEN GREEP UIT DE REACTIES ...

Van Frans Dubois, oud-dirigent van de Chorale Cecilia

Waarde Karl, geachte voorzitter.

Wat een belevenis en wat een sublieme prestatie van deCHORALE!

Reeds bij het indrukwekkende openingskoor hadden jullie het heterogene publiek, dat ik ook goed geobserveerd heb, volledig mee. Dat zou zo blijven tot de laatste noot.

Ik bleef constant aangenaam verwonderd over de scherpe aandacht van het koor dat tot de laatste noot werd volgehouden. Iedereen bleef in zijn rol. Gewoon professioneel werk hoor. Een aantal zangers zong zelfs gedeelten zonder partituur. Ik kan niet anders dan iedereen feliciteren voor deze realisatie en voor de ongelooflijke inspanningen die daaraan moeten voorafgegaan zijn: repetities, weekenden en thuiswerk. Hoe krijgen die mensen dat allemaal uitgelegd thuis....?

Dit werk staat en valt ook met de prestatie van de dirigent. Ook voor hem een veeleisende en moeilijke partituur. Zeer accuraat en dynamisch heeft hij dit werk perfect gedirigeerd. Maar ook jou moet ik feliciteren met je zinvolle en verrijkende introductie, een studie op zich met dan ook nog aandacht voor de Spaanstalige aanwezigen. Il faut le faire.

Wat het werk zelf betreft was het geheel voor mij een revelatie. Sterke delen waren, naast het openingskoor nr. 5 en 6 (Vienen los pajaros en Neruda). Deel 8 (Vegetationes) ervoer ik als een iets te onzeker uitgevoerd en deel 10 (A Emiliano) was voor mij het meest geïnspireerde van de compositie.

De regie was mooi opgevat in de geest van het werk. Alhoewel Sophy Ribault een schitterende danstechniek tentoonspreidde bleek het toch moeilijk om de inspiratie vol te houden in de diverse delen van het werk. Persoonlijk vond ik deze dansacte eigenlijk overbodig en het sprak me minder aan, maar dat kan aan mij liggen.

De solo prestatie van Thomas Blondelle was subliem maar Melike Tarhan kon mij minder bekoren en was erg wisselvallig in voordracht en intonatie. Zoals eerder gezegd blijft dus vooral de indrukwekkende prestatie van deCHORALE die zichzelf heeft overtroffen.

Hartelijke groet,
Frans.

Van Marc Van Buul

Lieve Mensen,
Wat een weekend. Wat een emotionele rollercoaster was dat!!! Sinds vrijdagavond loop ik op een kleine roze wolk.

Vanmorgen, na een zeer korte nacht, ben ik helaas terug van deze wereld.

En hoe ... ik kijk dan ook zeer tevreden terug op dit fantastische concertweekend. Na 25 jaar mijn bovenste regeltje van mijn bucket list geschraapt!!!! Ooooh...

Een meer dan gemeend dankwoordje is dan het minste wat ik vanmorgen kan doen

Ik ben zo blij dat mijn droom gerealiseerd is.

Maar nog veel meer: wat ik verhoopt had is uitgekomen, met name dat vele duizenden mensen mee hebben mogen genieten van een prachtig Oratorium dat in de vergeethoek was beland....

Zelden heb ik meegemaakt dat mensen zo eensgezind positief uit een concert komen, ontroerd, geraakt. En ze hebben genoten! Het was een plezier om iedereen bezig te horen. De welgemeende superlatieven vlogen door deSingel.

Zelfs de zielige zeikers zonder inhoud, die mij meestal doodergeren door hun zogenaamd kritische analyse : ze ontbraken volledig! En geloof me, ik heb een aantal bijzonder kritische managers en ondernemers in mijn netwerk zitten.

Zij aarzelen niet om mij te steunen, maar twijfelen ook geen seconde om het tot op de grond af te breken als het niet goed is. Ik heb ze nog nooit zo eensgezind positief geweten! Zelfs al was het voor sommigen niet hun ding, ze vonden het fantastisch. En dit allemaal dankzij jullie geweldige fantastische koor, orkest, solisten en , oh

ja.... een dirigent uit de duizend!!!! Ik ben zo blij dat jullie deze uitdaging hebben aangenomen.

De energie spatte er af. De kracht en de overtuiging denderde doorheen de ganse zaal en sleurde je mee in het verhaal vanaf de eerste noot.

Het geweldige orkest, BEDANKT FRANK!!!! En de overweldigende solisten maakten het nog krachtiger en sterker. Een perfecte samenhang.

Het was voor mij dan ook driemaal genieten!!! Maar niet voor mij alleen.

Dit prachtige Oratorium heeft zowel bij de uitvoerders als bij het publiek bijzondere emoties los geweekt, ook al leenden tekst en muziek zich daar niet toe.

Il faut le faire!

Toch nog één extra woordje van dank aan Paul die dit werk zo mooi naar zijn hand heeft gezet en er een wonderbaarlijke uitvoering van heeft gemaakt!

Ik heb geen hoed, maar als ik hem had, deed ik hem af.

Maar ook dank aan alle andere collega's van deCHORALE:

Karel, Bea, Walter, Helga, Sieben en nog 1012 anderen ... hartelijk dank, 't was zo prettig samenwerken!

Frank, respect voor het orkest dat je hebt samengebracht en opgeleid....

Jij bent je belofte meer dan nagekomen.

Ik word fan van deCHORALE en zal met Bea al zeker een passende vorm van sponsoring bespreken voor volgend jaar.

Ondanks het feit dat mijn zangershart bloedt, ga ik daarvoor passen: ik zou altijd één van die drie bassen zijn die Paul ter orde moet roepen omdat meerdere nootjes juist onder de toon zitten 😞

Van een enthousiaste Nederlander:

Ja, de after-canto.

Jullie zijn nog aan het zingen, denk ik.

Ik ben weer thuis en probeer aan mijn 'lief' de beleving van vanmiddag over te brengen.

Ik heb het ervaren als een geweldige ervaring. Al jarenlang heb ik de wens de Canto niet alleen te zingen maar ook te ondergaan. Dat is vanmiddag meer dan gelukt. Ik was ontroerd door de ervaring die jullie met z'n allen op de planken hebben gezet. De eerste tonen van het oratorium ontroerden me tot tranen toe. Het slotnummer, tja geweldig. En alles ertussenin, ik heb met volle teugen genoten.

Als ik mijn beleving even terzijde probeer te schuiven, hebben jullie ook als koor een fantastische prestatie neergezet met jullie interpretatie van dit oratorium. Wat een begeesterende dirigent, een koor met (meestal) een mooie homogene sound, geweldig in de piano-gedeelten maar ook in de forte passages. Poeh, een mannelijke solist met een passie en inleving. De vrouwelijke solist met een stem die zich bij uitstek leent voor dit stuk. Soms zat ze er een 1/2 toon naast maar ze had ook geweldige passages. Ik hoop dat haar stem het vanavond ook heeft gehouden.

De encenering was heel treffend, de opkomst van het koor was beklemmend en pakkend, de zaal was ook gelijk muisstil. Het orkest een hele goede ondersteuning van en aanvulling op het koor. De sobere diaprojectie, prima. De haiku's treffend en pakkend.

Ik heb van top tot teen (en dat is bijna 2 meter) genoten. Dank jullie wel.

Als jullie nog vaker de Canto uitvoeren, ik hoor het graag. Ik kom zeker nog een keer luisteren, kijken en ondergaan."

Van de ouders van Thomas Blondelle

die drie uitvoeringen hebben bijgewoond

Geachte,

Het is bijna twee weken geleden dat ons weekend quasi helemaal in het teken stond van de Canto General, maar wij kunnen het niet laten om toch nog eens onze felicitaties door te sturen. Wij vonden het een uitvoering die ons in alle opzichten bijzonder geraakt heeft en die blijvende sporen zal nalaten op onze 'harde schijf'.

Wij durven hopen dat de partituren niet voor jaren onder het stof zullen blijven, maar integendeel, binnen handbereik blijven voor een nieuwe uitvoering. Met hartelijke groet,

Paul en Ingrid Blondelle-Bonneure

Van Catherine Baeyens

Aller- allerbeste Paul en zangers van deCHORALE ,

Hartelijk gefeliciteerd met de prachtige Canto General. Het is een muzikaal zeer uitdagend stuk, met overtuiging en schwung gebracht, maar evengoed poëtisch en ingetogen.

Eigenlijk verbaast het me nièt dat deCHORALE daartoe in staat is. Hoewel ik langs vele wegen hoorde dat het een moeilijke partituur is, was ik overtuigd dat jullie dat tot een schitterend einde zouden brengen. Eén van de grote krachten van het koor en haar bestuur is dat het zeer talrijk aanwezige talent opgespoord en ten dienste gesteld wordt van het geheel.

Als tijdelijk oud-zanger weet ik hoeveel energie het vraagt om zo een grote groep stijlvol, muzikaal goed voorbereid en ééndrachtig op het podium te krijgen. De muziek, de kledij, het programmaboekje, de prachtige 'résumés' van de gedichten, de visuele aanvulling, dat is wat we zien/horen en wat aangrijpt.

De extra repetities , aansporingen, aanmoedigingen, coaching, inzet enz. om dat mogelijk te maken is wat mij ontroert. Ik ben dus twee keer geraakt en zal nog lang tijd nodig hebben om dit rustig te verteren, overwegen, nagenieten, vertellen....Wat een unieke biotoop, vruchtbare bodem voor prachtig muzikaal resultaat! Koester elkaar .

PS dikke proficiat ook aan Henri Ardui .

Een bericht van een kennis van Hilde :

" Het was subliem! de prachtigste uitvoering ooit. Wat een ongelooflijk straf koor. Dit is een van de absolute toppers van het jaar.

Felicitaties voor je partner! X"

Van Thierry die niet kon meezingen :

De tweede uitvoering die ik als toehoorder ook mocht meemaken was nog stukken beter dan de eerste. Ik ben echt ontroerd geweest...

Wat mij is bijgebleven:

- de piano subito's die zo'n groot koor bij machte is te realiseren;
- de onophoudelijke energie en concentratie van Paul om alles te coördineren en te dirigeren;
- de ingetogenheid van beide solisten om zich in te leven in 'ons' concept;
- een meesterlijke regie, met oog voor kleine details;
- een belichting die je eigenlijk maar als concertganger ervaart: goed doordacht.
- ontroerende (...) momenten zoals de interpretatie van 'Yo No voi a Vivir', en 'A mi partido'

Van een professor emeritus uit Leuven, zijn echtgenote en vijf enthousiaste familieleden:
"Wat een uitvoering. We zijn zo gelukkig dat we deCHORALE leerden kennen, via en dankzij jou. Dank.

En...erg relevante verwijzing naar de juristen in deze lastige tijden."

Van Roland de Vicq :

Als vurige fan van deCHORALE was ik enorm aangedaan door jullie werk "Canto General" dit WE in de Singel

De vele 'supporters' van ons solidariteitskoor 'Hei Pasoep' waren tot tranen toe bewogen, enerzijds door enkele zangers die bij jullie meezingen (Chris B., Frie, Vera, Lut L.), anderzijds door het werk van Mikis Theodorakis waarvan we zelf ook regelmatig een 'werk' uitvoeren tijdens een optreden.

Er was dan ook spontaan applaus tijdens onze zondagavond-repetitie voor jullie boodschap, zo enthousiast vertolkt met hart & ziel, evenals de solisten, bouzouki, percussionisten, beelden en dans...

De besparing op cultuur gaf onze groep een extra dimensie om strijdvaardig te blijven en te blijven 'hopen', met behoud van onze 'vrijheid', ode en respect voor onze natuur en plantengroei..."

Reactie van Mies de Haes

Gisteren, 10 november, heb ik mogen genieten van 'De Canto General' die jullie met zoveel lef en zo'n ongeloofelijke inzet hebben weten te brengen. Ik sta perplex van deze adembenemende en bruisende prestatie, die nog nazindert in mijn hele lijf.

Ik wil U allen bedanken en laten weten hoe intens ik heb genoten en nog geniet.

Hartelijke dank,

Mies de Haes

Reactie van Lieve Lowet :

Goede middag,

Mijn man en ik hebben afgelopen zondag onwaarschijnlijk genoten van de beklijvende voorstelling en de indrukwekkende prestatie die jullie hebben neergezet. In het verleden hebben we jullie reeds meermaals aan het werk gehoord en gezien (Johannespasie, Carmina Burana, Requiem), maar telkens weer grijpt jullie repertoire naar de keel. In het geval van Canto General was dat des te meer het geval omdat, zoals u het zelf

terecht stelde in de introductie, dat dit geen vrijblijvend werk is.

Oprechte dank aan alle uitvoerders voor de kippenvelmomenten en de emoties die jullie ons bezorgd hebben. We kijken nu reeds uit naar een volgende voorstelling. In dat verband, heeft u al een idee wanneer de tickets voor de Mattheuspasie in verkoop zullen gaan?

Hartelijke groet,

Lieve Lowet

Vrienden van Fons;

Wat een prachtig concert!!! We hebben genoten vanavond!!

Traantjes weggepinkt, zo mooi vond ik het!! En knap gedaan met zo'n groot koor!!!

Een vriendin van Lief Everaert

Bedankt Lief,

Wij hebben erg genoten van jullie optreden. Het was erg aangrijpend, te meer daar ik de periode van de coup en de daarop volgende terreur van het bewind van Pinochet in de jaren '70 erg bewust heb meegemaakt. Er kwamen toen duizenden vluchtelingen uit Chili naar Europa, o.a. ook naar België en een collega van mij was erg betrokken bij de - toen nog spontane en niet-georganiseerde - opvang van de eerste vluchtelingen in ons land. Ik ben toen nog met haar regelmatig meubels en ander huisgerief bij mensen gaan ophalen als eerste noodhulp. Later heeft zij die hulp uitgebreid en werd het 'Casa Chile'

opgericht. De Canto gaat uiteraard over veel meer dan deze periode maar Zuid-Amerika heeft zijn hele geschiedenis erg geleden onder onze 'vreedzame beschaving' (de volkeren van Noord- en Centraal-Amerika trouwens evenzeer).

Het was een mooie en moedige keuze van deCHORALE waarmee ze eens te meer bewees heel veel stijlen aan te kunnen. Proficiat!!

Liefs,

Gloria

Van Katalin Balogh

Beste Karel,

Ik wou u van harte proficiat wensen. Wat een prachtig concert was het vanmiddag! Wij zijn naar de voorstelling van 15u geweest, maar zelfs nu blijft die muziek en de sfeer verder in mij nazinderen. PRACHTIG!

En de encenering?! Al die kleuren! Geweldig!

Heel de zaal was ontploft, maar dat hebt u ook zelf gemerkt. Wat ook grappig was, hoe mensen neuriënd naar de vestiaire liepen, nochtans is het niet vanzelfsprekend om deze liederen te zingen. Zeker ritmisch gezien niet. Een hele uitdaging, wat het koor prachtig uitvoerde.

Nogmaals proficiat! Jullie hebben een nieuwe aanhanger bij. Voortaan probeer ik naar al jullie concerten te komen.

Heel veel groeten,
Katalin

DE VRAAG

Dag beste lezer,

uit Ann's (T11) onwaarschijnlijk inventieve brein ontsproot het idee een rubriek te starten waarin een uitverkoren (?) koorlid een vraag mag stellen aan één of meerdere bestuursleden met artistieke, administratieve, financiële of vestimentaire bevoegdheid, kortom aan iemand die wat meer in de pap te brokken heeft dan een gewone

sterveling-zanger uit ons koor. Persoonlijk reken ik mijzelf tot deze laatste categorie, of zelfs nog lager, zeker sinds die onzalige dag onlangs, toen Peter de Tenoren opvulling (sic) noemde! Zoals je ziet, beste Peter, schrijf ik 'Tenoren' met een dikke hoofdletter, en dit als her-zelfbevestiging, voilà!

Het is te hopen dat Ann aan dit weerkerende rubriekje niet de naam geeft:

'Één gek kan meer vragen dan 100 wijzen kunnen beantwoorden'

want dan is zij bij deze bedankt voor de twijfelachtige eer om mij als eerste (of opper-) gek de spits te laten afbijten! Bij deze zou ik Ann wel willen voorstellen om een boek te schrijven, zij bezit ontegensprekelijk literair talent, lees haar

talrijke bijdragen aan ons ledenblad er nog maar eens op na!

En wie weet, misschien ontvang ik ooit wel een deeltje van haar toekomstige royalties als blijk van dank voor dit eerste (?) duwtje in haar rug. Laat ik nu dan maar van wal steken:

Beste Kristien, Paul en Peter, *

Antwerpen, 31-10-2019

* in alfabetische en dus niet-discriminerende volgorde

Ik heb mij al dikwijls afgevraagd hoe jullie, onze artistieke roergangers, aan die steeds verschillende zang- en stemoefeningen komen. Als een onbevangen toeschouwer ons bezig zou zien met die gekke bekkentrekkerij onderwijl oerklanken producerend tot hyperventileren toe, dan zou die ons zeker aanzien voor een stel mentaal gestoorden op groepssessie (met de zotste aap van voor!) Maar dat is absoluut het allerlaatste van mijn gedachten!

Aan Kristien zou ik dus kunnen vragen: 'Hoe kom je toch aan al die metaforen, zoals : je voeten in een schroefdraai vastzetten in de grond, of naar binnen zingen? Of wat dacht je van : uitademen vanuit het staartbeen (sic)? Als ik dat thuis zou doen, dan verzeker ik U beste lezer, dat ik de wind van voren zou krijgen van mijn wederhelft!

Aan Peter zou ik eventueel kunnen vragen waarop de Tenoren trots moeten zijn als -zoals hij onlangs beweerde- de bassen (let op de kleine b) fier zouden moeten zijn op hun 'mannelijk

instrument'(resic). Ik kijk al uit naar zijn genuanceerd antwoord op deze voorwaar delicate vraag, zeker gezien het feit dat de Tenoren van beider kunne zijn!

Aan Paul tenslotte had ik al lang willen vragen hoe het komt dat een ket uit Anderlecht (geboren 25 oktober 1959 cfr. Wikipedia) zo'n West-Vlaamse tongval heeft, ware het niet dat hij dat aan de vooravond van zijn 60ste verjaardag, waarvoor nogmaals proficiat, reeds zelf uitgelegd heeft middels een verhaal verteld met de nodige pathos en dramatiek; met de huidige filemiserie van nu 60 jaar geleden, zou Paul geboren zijn in een taxi onderweg naar Brussel!

Ik zou hem ook kunnen vragen of de koorleden zelf ooit enige inspraak zullen hebben in de keuze van het repertoire, en dan denk ik aan de 'coupures' van sommige stukken, (en van sommige herhalingen) uit de Canto die het publiek min of meer in een soort extase zouden gebracht hebben, wat mij nu niet het geval lijkt te zullen zijn. Tenzij hij het zou aandurven een bisnummer te geven van 'America Insurrecta', iets wat zijn collega Theodorakis (wel) deed!

Jammer genoeg vrees ik het antwoord op deze laatste vragen al te kennen, zodat ik deze brief het best kan eindigen met een existentiële vraag aan ons briljante trio: 'Willen jullie aub nog lang ons schitterende koor blijven begeleiden en dit naar steeds grotere hoogtes, het motto van de heren van Gruuthuse van Brugge (!!) volgend: ***'plus est en nous' ?***

Maarten Biesmans

WAT DÓÉT EEN DIRIGENT EIGENLIJK ?

Na de bevroren uitvoeringen van de Canto General is het misschien een rare vraag maar het is pas sinds de 19de eeuw dat de dirigent zijn vaste plek kreeg voor het orkest dat in die jaren uitgroeide tot een complexe machine met soms meer dan honderd muzikanten op het podium.

Tegen dat de klank van de strijkers tot bij de paukenisten was, waren de strijkers al weer een tel verder....chaos dus !

De dirigent was in de eerste plaats een verkeersleider, iemand die zijn handen vrij had om het zaakje in goede banen te leiden. Soms was hij/zij een mecanicien, soms een soort helderziende : degene die door de vele bomen van steeds ingewikkelder partituren telkens het bos wist te vinden.

De muziek veranderde met die ene man of vrouw. Sommige dirigenten tikken de matig rustig aan, terwijl anderen als

emotionele driftkickers door dezelfde partituur stormen. En dat verschil hoor je !

Zo kreeg de dirigent uiteindelijk zijn/haar belangrijke rol: die van 'muziekmaker'. Een dirigent smeedt een verhaal uit de noten van de componist, deelt dat verhaal met zijn muzikanten en brengt het op het podium tot leven.

Hoe verliep een concert dan vóór de 19de eeuw ? Tijdens de middeleeuwen of de renaissance had nog niemand van deze vreemde, in zwart pak gehesen, vogel gehoord. Zangers en muzikanten daagden gewoon op, lieten hun partituur openvallen en ze waren vertrokken. Af en toe was er wel iemand die het kloppende hart van de muziek mee tikte met een staf of een opgerold blad papier maar meer was het niet. Dat veranderde toen componisten vertragingen schreven, of versnelden of pauzes inlasten. Toen muzikanten begonnen te morren, kwam de vraag naar een muzikale leider. Daar moest geen apart persoon voor aangesteld worden; een hoofdknik van de klavecimbelspeler volstond, of een blik op de boog van de eerste violist.

Heden is een goede dirigent dus geen gewichtig met de armen zwaaiende marionet maar iemand die wel degelijk het verschil maakt in de muziek die geschreven is na 1800. Het verschil tussen verkeerschaos en muziek, tussen concertmagie en duffe verveling

naar: De Standaard (Cultuurwinkel) dd 5/11/2019

RONDLOPEND IN HET WERELDWIJDE WEB...

Eerste idee: wetenschappelijk onderzoek naar *verraad onder vrienden* doorploegen. Kwestie van de Mattheuspassie uit te voeren vanuit een natuurlijke empathie gelardeerd met diepgaande psychologische kennis (Carl Gustav Jung op kop). Ik had al ge-*google*-d en ge-*yahoo*-d over dit onderwerp en er mij danig in vastgebeten. Het thema is immers na 300 jaar nog zeer actueel (zie o.a. het verraad en de kaakslagen in de Dorpsstraat na de gemeenteraadsverkiezingen van 2018) maar we gebruiken bovendien nog steeds dezelfde noten als Johan Sebastian.

Toen legde Onze Dirigent uit dat we (alweer) gaan voor een bijzondere opvoering! Eens te meer zullen we op voorjaarsfrisse wijze uit het carcan van de statische podiumsetting met zwarte kostuums, zwarte geribbelde kousen en zwarte jurken breken.

Dus, nieuw idee : bijzondere opvoeringen van de Mattheuspassie. Het internet biedt daar een uitstekend zicht op. Omdat onze noorderburen een beetje MP-gek zijn, wordt dit vooral een Nederlandse aflevering. Mijn excuses.

Op het Nederlandse Waddeneiland Vlieland werd op Stille Zaterdag 20/04/2019 de Mattheuspassie uitgevoerd in het kader van Concerten bij Kaarslicht. Met musici van het vasteland, wordt er uitdrukkelijk gemeld, alsof het een bonus is en geen evidentie. Vlieland telt zelf 1020 inwoners... Aanvangstijdstip : 12u, zodat musici en bezoekers van het continent aan

het einde van de namiddag alsnog naar Harlingen konden vertrekken.

Bron:

www.protestantsegemeentevlieland.nl

Om onze politici tot evenwichtige inzichten te brengen bij hun debatten over euthanasie bij dementie kunnen zij misschien de opname uit 2019 van delen van de Mattheuspassie door het *Participatiekoor* van zorgcentrum Overrhyn (NL) in de Vredeskerk in Leiden eens beluisteren. Het motto is 'Zolang ik er ben... zing ik mee'. Tussen de koren en koralen door vertellen mensen een persoonlijk passieverhaal, rond dementie of rond verlies en rouw. Deze verhalen vervangen de gebruikelijke recitatieven. De dirigent zegt absoluut geen muzikale concessies te hoeven doen.

Bron: www.leidschdagblad.nl

De Nederlandse Bachvereniging deed in 2017 en in 2019 in TivoliVredenburg (Utrecht) volgens de pers het onaanvaardbare: de Mattheuspassie in stukjes gehakt en gereduceerd tot een uur. Pijnlijk voor puristen en regelrechte blasfemie voor de meeste Bach-liefhebbers. Wel een succesvolle poging om het meesterwerk van Bach dichterbij het grote publiek te brengen, meer bepaald naar het jonge danspubliek van Tivoli. Highlights als '*Erbarme Dich*' overleefden De Schrapping maar de aria '*Buss und Reu*'

ging er genadeloos uit. Een belangrijke rol was weggelegd voor huis-dj en gastheer St. Paul, die als een surrogaat-evangelist de leemtes in het verhaal opvulde. De deuren bleven open, de artiesten waren casual gekleed en biertjes mochten mee naar binnen. De Grote Zaal barstte bijna uit haar voegen.

Bron: www.volkskrant.nl

En wat te denken van het 3,5 uur durende ballet dat de Amerikaanse danser en choreograaf John Neumeier maakte op de volledige passie? Neumeier wilde al dansend en bewegend zijn religieuze ervaring van leven en lijden van de mens vormgeven, als in een middeleeuws mysteriespel. De wereldpremière van zijn Mattheuspassie vond plaats in november 1980 in Hamburg in de Sint Michael kerk. Geen enkele opvoering was identiek. De dansers kregen ruimte om te improviseren rond hun spontane emoties van verdriet, twijfel, bevraging, agressie. Zoals Sophy Ribault bij de Canto maar dan x 41 (zoveel dansers waren er).

Bron: www.hamburgballett.de

De kracht van taal: iemand met veel tijd en goesting heeft het hele libretto van de passie vertaald in het Fries, daarbij zo dicht mogelijk aansluitend bij het Duitse klankbeeld. De Fryske Matthäus Passion. En zo werd *‘Erbarme Dich’* toch niet *‘Ûntfermje Jo’* maar wel *‘Erbarmje Jo’*. Het werk van Bach herscheppen, noemt componist en tekstschrijver Peter Sijbenga het. Voor een Brugse versie van *‘Erbarme*

Dich’ kreeg ik alvast volgende suggesties: *‘Entferm Joe’* of *‘Zorgt Gi’e* of *‘Oed Gie Joe Met Em Of Eur Bezig’*.

Bron: www.omropfryslan.nl (wy brûke cookies!)

‘Erbarme Dich’, een mooie documentaire uit 2015 van Ramòn Gieling over de troost die de Mattheuspassie heel veel mensen biedt. Een groep daklozen die elke vrijdagmorgen het koor *‘De Straatklinders’* vormen wordt uitgenodigd bij de repetities van de Mattheuspassie in een voormalige kerk. Zij vormen het publiek en raken gaandeweg verbonden met het repeterende koor en orkest. In de film vertellen experts en liefhebbers over hun bijzondere band met dit werk. Het gaat om theaterregisseur Peter Sellars, dirigent Pieter Jan Leusink, auteur Anna Enquist en ook enkele leden van het daklozenkoor. Het maakt het lijdensverhaal tijdloos en vertrouwd.

Bron: www.filmtheaterhilversum.nl

Het hoeft echter niet steeds *‘Erbarme Dich’* te zijn. Moesten we met het slotkoor in panne vallen en ons zelf, al dan niet met tranen, willen niedersetzen of - godbetert – in staking gaan tegen het vele geheugenwerk dat Paul ons gegarandeerd oplegt, dan kan onze Peter overnemen dankzij Charles-Marie Widor. Deze Franse componist schreef in 1925 *‘Bach’s Memento’* met daarin de *‘Mattheus-Final’* voor orgel.

Bron: www.aeolus-music.com

NIEUWE KOORLEDEN STELLEN ZICH VOOR

Hallo iedereen,

In 2017 studeerden we bij het koor 'Amici' de Johannes Passion in. Anny Lemmens van het vrouwenkoor 'Voces Aequales' hoorde dat en stelde voor om de auditie ('s anderendaags geloof ik) mee te doen bij deCHORALE ... veel tijd om te sterven had ik niet!

Intussen met deCHORALE meegezongen: Johannes Passion dus, het Requiem van Mozart, Eternal Light, de Zeven Kruiswoorden, het Agnus Dei.

En last but not least: de CANTO GENERAL : prachtige lofzang op de natuur, schreeuw om bevrijding, vol vuur.

Een wervelende voorstelling van zang, dans en kleur, pure passie was dit ... ondanks Spaanse struikelblokken met al onze energie de longen uit ons lijf gezongen.

Mijlpaal in de geschiedenis van ons koor waartoe ik intussen behoor als alt 19 : Een geoliede machine waar ik als kleine garnaal hard moet werken aan de scores maar de muziek geeft me zoveel warmes vanbinnen!

Hierbij bedank ik graag Paul en het hele garnizoen waardoor we dit kunnen en mogen doen.

Waar ben ik 'tijdens de week' zoal mee bezig ? Ik ben lid van drie koren en het studeren neemt veel tijd in beslag maar de uitvoeringen zijn telkens weer de kers op de taart. Verder sport ik veel en doe ik regelmatig vrijwilligerswerk voor het Antwerps Symphonie orkest. Sinds meer dan 20 jaar sta ik in voor de administratie bij een koppel met een visuele beperking. En ja, ik ben ook nog granny van vier kleinkinderen.

In het jaar 2000 zou, zeker digitaal, alles misgaan ... voor we aan 2020 beginnen nog even mijn wensen aan iedereen waarvoor ik hoop dat muziek en zeker Bach ook een medicijn mag zijn!

Liefs

Ria Nuyts

DOMINI JESU CHRISTE...

Zo is het allemaal begonnen : met mijn auditie in het SAC, ergens in het voorjaar van 2018. Met knikkende knieën en licht verhoogde hartslag mocht ik daar samen met andere lotgenoten hogervermeld fragment uit het Requiem van Mozart ten beste geven voor een veelkoppige jury. Groot was mijn vreugde wanneer ik het verdict te horen kreeg : ik kon starten als projectzanger.

De vreugde werd nog groter toen ik mocht kennismaken met de collega-alten die me bijzonder warm onthaalden. Van hen kreeg ik tijdens de repetities wat elementair advies :

- Wat ik vooral NIET (meer) mocht doen:
 - Met mijn neus in de partituren duiken
 - Voortdurend wiebelen met mijn lijf
- Wat ik dan wel moest doen :
 - De noten tellen
 - En vooral : altijd kijken en luisteren naar de dirigent

Aldus werd de hiërarchie binnen deCHORALE meteen bevestigd.

Iets dat mij als beginnend zanger onmiddellijk opviel, was de professionele omkadering van ons koor. Aangestuurd worden door topmuzikanten; dat is PURE LUXE. Ik heb persoonlijk veel baat gehad bij de koorschool en de tips en tricks van onze stemcoach, Kristien. ... Maar ook de solidariteit en de niet aflatende inzet van de koorleden was/is opmerkelijk. Lukt het eens minder goed; altijd is er wel iemand die je een hart onder de riem steekt.

Vervoersproblemen ? Geen nood: een oplossing dient zich aan onder de vorm van carpooling. Altijd worden er tappers

gevonden om de dorstigen te laven. Om de hongerigen te spijzen kan deCHORALE dan weer beroep doen op Inge en Patje.

Het vertalen van teksten, het aanleren van de Spaanse uitspraak in de Canto, het verdelen en bewerken van partituren, de organisatie van koorweekends en nieuwjaarsrecepties, al die mensen ook die zich belangeloos inzetten op creatief gebied, het bestuur dat alles in goede banen leidt ...en zo zou ik nog wel een tijdje kunnen doorgaan.....

Het draagt allemaal bij tot de fijne sfeer in ons koor waar ik me na dik anderhalf jaar goed thuis voel.

‘PLUS EST EN VOUS’

dat is het mantra van onze dirigent Paul Dinneweth.

We mochten dit ook ervaren met de voorbereiding van de CANTO GENERAL, een parcours dat tot vlak voor het concert bezaaid was met hindernissen.

Gelukkig was daar een zekere Chris Venmans die zich in haar gezellige huisje in de Kempen als een echte moeder Teresa over ons ontfermde om last minute in kleine groepjes nog wat aartsmoeilijke ritmische stukjes in te oefenen.

... En hoe hebben we genoten van het uiteindelijke resultaat! Want daar is het toch om te doen : die unieke beleving van een concert en hoe je daar samen naar toe groeit.

Ik kan getuigen dat je geen drugs nodig hebt om een paar uur ‘van de wereld’ te zijn.

Zingen bij deCHORALE heeft voor mij wel dat effect; het werkt verslavend.

Eénmaal je ervan geproefd hebt, wil je altijd MEER.

Of het nu gaat om de 'Negende' van Beethoven, het 'Requiem' van Mozart, 'Eternal Light', 'de Zeven Kruiswoorden', het A'gnus Dei' van Barber of de 'Canto General'..... DA CAPO AL FINE : HET WAS ALLEMAAL DE MOEITE WAARD.

Ondertussen ben ik vast lid geworden van deCHORALE.

Daar ben ik best trots op. Mijn lidkaart prijkt op de mantel van de schouw.

En..... ik kijk nu al uit naar het volgende concert !

🐸 Lutgart DP

Arianne De Ben stelt zich voor ...

Enige tijd geleden werd me gevraagd om me even voor te stellen aan de koorleden, in het kader van mijn lidmaatschap. Door gebrek aan tijd bleef ik het maar uitstellen. Nu mij op het koorfeest officieel mijn lidkaart werd overhandigd en ik ook dat mooie koortasje kreeg, nu moet ik toch even hiervoor tijd maken.

Alhoewel ik binnen deCHORALE al enkele jaren een 'regelmatig gezien gezicht ben', ben ik nu pas lid geworden.

Mijn eerste kennismaking met – destijds nog Chorale Cecilia - dateert van het najaar 2012. Mijn partner en ondertussen mijn echtgenoot, Wilfried Walbers (B04), zong al in het koor en ik kwam met volle bewondering en verwondering tot tweemaal toe luisteren naar Mendelssohns 'Paulus'.

Op dat moment beperkte mijn eigen muzikale activiteit zich tot het zingen van kinderliedjes en slaapliedjes met en voor Fleur, mijn kleindochtertje. Het is toen dat ik 'gescout' werd door Wilfried en hij me probeerde te overhalen om samen naar het koor te komen.

De muziekschool lag al jaren achter me ... de saxofoon die ik na de notenleer een aantal jaren had bespeeld was ook al verdwenen Ik voelde me dus ook allesbehalve iemand met veel muzikale bagage.

Met knikkende knieën heb ik een stemtest gedaan en ik werd gecatalogeerd onder 'lage alt'. Tot mijn grote verrassing kon ik toetreden tot *een MANNENKOOR*, de Tenoren! Dat heb ik me nog geen minuut beklagd ...

Mijn eerste concert als tenora of tenorette (dixit een dirigent uit het Brusselse) was het Requiem van Verdi, toen gedirigeerd door Sabine Haenebalcke. Er ging een wereld voor me open, ik had nooit gedacht dat ik daar deel van zou kunnen uitmaken. Van kinderliedjes naar oratoriumconcerten ..., het is een reuzensprong ...

Zowel Wilfrieds als mijn enthousiasme was groot. We engageerden ons in het koor en organiseerden ook de jaarlijkse kooruitstap in Turnhout.

Maar een tijdje nadien volgde er een stilte... omdat we privé door een storm gingen na het overlijden van Wilfrieds zoon, Bram.

Wilfried, waarvoor muziek altijd al een belangrijke plaats heeft gehad in zijn leven, kwam als eerste terug naar het koor en ik kwam trouw luisteren naar de Matheuspassie, Beethoven, de Koren Symfonie.

Ikzelf voelde me nog niet klaar om mee te werken aan de verschillende projecten per jaar en met een job die niet echt een 9-to-5-job is, en waarvoor ik regelmatig naar het buitenland moet, kreeg ik het allemaal niet gecombineerd.

En toen kwam Verdi er weer aan... Als dat geen uitnodiging was om de draad terug op te pakken...! Na Verdi volgde Swerts, Goodall, Mozart, Johannespassie, ... ik voelde ook dat ik als koorzanger groeide en het zingen van partituur makkelijker werd.

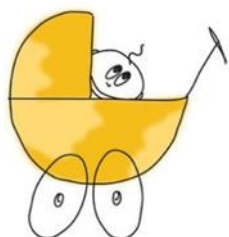
Het blijft nog steeds een uitdaging ... vooral om het gecombineerd te krijgen met mijn job. Maar als ik dan uiteindelijk toch aan de eindmeet geraak geeft dat ontzettend veel voldoening en voel ik me nu ó zo bevoorrecht om deel te mogen uitmaken van deze groep mensen met liefde voor muziek.

Wat me nog bezig houdt behalve werken en deCHORALE? Een gezin met nog een studerende dochter thuis, een dochter met kleindochter en een pluszoon met twee kleindochtertjes (allemaal uit huis), onze ouders die nog zelfstandig zijn, een tuin, .. zeilen waar ik al mijn kleine en grote zorgen even mee vergeet... , reizen... en als er nog wat tijd overblijft, lezen en eens een handwerkje opnemen.

Arianne De Ben

PERSONALIA

ANNA, geboren op 28 november 2019
kleindochtertje van Terry Janssen (sopraan)

Jacqueline Van Lierde, geboren te Antwerpen op 14 februari 1934 en aldaar overleden op 24 december 2019.
Zij was zeer lang lid van deCHORALE en nam ook regelmatig solopartijen voor haar rekening. Zij was zeer actief en ook een tijd lid van het bestuur van deCHORALE. We zullen haar herinneren als een gedreven sopraan die bijna geen enkele repetitie of concert gemist heeft.

BERICHT VOOR DE ABONNEES VAN DECHORALE

Je hebt nu het laatste nummer van jaargang 2019 in handen.

Koorleden genieten van de laagste abonnementsprijs:

Als koorlid geniet je steeds van een vriendenprijs:

8 Euro voor de **jaargang 2020**

Stort **daarom NU** die **8 Euro** op de rekening van deCHORALE:

IBAN BE56 4097 5680 8188

BIC: KREDBEBB,

met vermelding van Editie 2020 en je koornummer.

Sympathisanten, oud-koorleden, abonnee van deCHORALE,

Je wenst je abonnement te vernieuwen, want je wil beslist op de hoogte blijven van wat er leeft in deCHORALE!

Inclusief verzending is de **abonnementsprijs 15 Euro** voor de **jaargang 2020**,
Stort daarom **NU** die **15 Euro** op de rekening van deCHORALE:

IBAN BE56 4097 5680 8188

BIC: KREDBEBB,

met vermelding van dCH-Editie 2020,

WERKTEN MEE

Catherine Baeyens

Thierry De Paepe

Maarten Biesmans

Terry Janssen

Wilfried Cajot

Lut Lemmens

Ann D'Haese

Karel Van Cauwenberghe

HARTELIJK DANK!

***Een suggestie, een artikel ... voor het volgend nummer ontvangen we graag
ten laatste op 1 maart 2020.***

Teksten in Word als bijlage van een e-mail

lut.lemmens53@gmail.com – janssenterry@hotmail.com

en/of

wilfried.cajot@telenet.be

Verantwoordelijke uitgever

Karel Van Cauwenberghe

Wanninckhove 9

2540 Hove